

§ 1 odst. (2) čís. 13 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. měla dostatečný náhradní byt pro stranu vypovídanou přichystaný po případě až do doby, kdy by byla vypovídaná strana do něho snad i exekucí přestěhována. Ostatně žalobce ani neuvedl skutečnosti, z nichž by bylo lze souditi na to, že se žalovaný bránil výpovědi, zvláště pak, že podal stížnost zmíněnou jedině proto, aby žalobci způsobil škodu jím nyní uplatňovanou, čímž by právě žalobcovo poškození bylo účelem výkonu práva žalované strany (§ 1295 druhý odst. obč. zák.).

Čís. 12886.

Pokládal-li objednatel měnu kupní ceny uvedenou ve faktuře a tvořící podstatnou část smlouvy za omyl a učinil proti ní námitky, přece však nevyvodil z toho důsledky — ač dodavatel trval na této měně — a nedal zboží k dispozici, nýbrž je spotřeboval, — podrobil se dodatečně podmínce o měně.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, Rv I 407/32.)

K objednavce žalovaného, obchodníka v Celovci, ze dne 10. února 1919, dodala mu tuzemská žalující firma zboží, jež ve faktuře ze dne 11. března 1919 účtovala v československých korunách úhrnem na 9361 Kč 10 h. Zboží došlo žalovaného začátkem května 1919. Žalobě o zaplacení 9361 Kč 10 h bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jádrem sporu jest, zda kupní cena za zboží, jež bylo objednáno žalovaným dne 10. února 1919, a jež žalobkyně zaslala s fakturou ze dne 11. března 1919, má býti placena v korunách československých, jak žádá žalobkyně a jak bylo uvedeno ve faktuře, či zda má býti placena v nových rakouských korunách, jak tvrdí žalovaný. Že nejde o pohledávku v rakousko-uherských korunách, je mezi stranami nesporno. Odvolací soud, vycházející z nesporné okolnosti, že objednávka ze dne 10. února 1919 nebyla ještě pevnou smlouvou, jsouc vázána výhradou schválení prodátelem, že byla uskutečněna teprve tím, že žalobkyně zaslala objednané zboží s účtem znějícím na cenu v korunách československých, a že zboží bylo žalovaným přijato, má za to, že žalovaný měl zboží vrátiti nebo je dáti k dispozici, necítil-li se povinným platiti je v uvedené měně, a, neučinil-li tak a ponechal-li si je a spotřeboval-li je, že se dodatečně podrobil podmínce zaplatiti je v korunách československých (§ 863 obč. zák.). Dovolatel vytýká nesprávnost právního posouzení věci v tomto směru (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem. Kupitel není sice v zásadě povinen výpočet ceny ve faktuře ihned vytýkati ani není zásadně oprávněn dáti proto zboží k dispozici a jeho převzetí odmítati, přece však poctivost v obchodování vyžaduje dle poměrů okamžitou výtku a připouští se i odepřítí převzetí zboží,

kdyby kupiteli jeho zaplacením za vyšší cenu než sjednanou mělo se dostat zboží, čímž by mu vzešlo z přijetí jeho značné nebezpečí (Staub-Pisko II. díl, § 16 k čl. 347). Nebylo zjištěno, že kupní cena byla sjednána v nových rakouských korunách. Neporušila tedy žalobkyně jednostranně domnělou podmínku o ceně v rakouské měně, a nedopadá na tento případ zejména dovolávané rozhodnutí čís. 6433 sb. n. s. V souzeném případě měna kupní ceny uvedená ve faktuře tvořila podstatnou část smlouvy dle § 1053 obč. zák. Žalovaný pokládal tuto měnu za omyl a bránil se proti tomu, z důvodu, »že by mu svěstojná cena vyšla příliš vysoko, a že by zboží bylo neprodejně«, jak praví v dopise ze dne 6. května 1919, přece však nevyvodil z toho důsledky, ač žalobkyně trvala na uvedené měně, a nedal zboží k dispozici, nýbrž je spotřeboval. Když za těchto okolností dovedl odvolací soud, že se žalovaný dle § 863 obč. zák. podrobil dodatečně podmínce o měně, neposoudil věc nesprávně, poněvadž nelze důvodně pochybovati, že by nebyl žalovaný dále mlčel a zboží si podržel, kdyby nebyl souhlasil s touto podmínkou. Jinak také nebylo by lze předpokládati, že na straně žalovaného byla dodržena zásada poctivosti v obchodování.

Čís. 12887.

Otázka nemožnosti plnění vzhledem k devisovým předpisům nemá význam pro výrok rozsudku, odsuzujícího k placení, nýbrž má význam jen při plnění, pokud se týče při způsobu výkonu rozsudku.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, Rv I 1564/33.)

K žalobě říšskoněmecké firmy byl vydán směnečný platební příkaz proti tuzemské firmě. Žalovaná firma namítla v námitkách mimo jiné nemožnost zaplacení směnečné pohledávky vzhledem k devisovým předpisům. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c .

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Ani výtky nesprávného posouzení námitky nemožnosti plnění není opodstatněna. Otázka ta nemá význam pro výrok rozsudku, odsuzující dovolatelku k placení, má jen s hlediska devisových předpisů význam až při plnění, pokud se týče při způsobu výkonu rozsudku.

Čís. 12888.

Dědic, jenž se, podav při projednávání pozůstalosti dědickou přihláškou, vzdálil, takže byla projednána pozůstalost bez něho, jen za účasti ostatních dědiců, nemůže žádati za nové projednání pozůstalosti jen proto, aby v něm mohl podati své návrhy.

(Rozh. ze dne 6. října 1933, R II 348/33.)